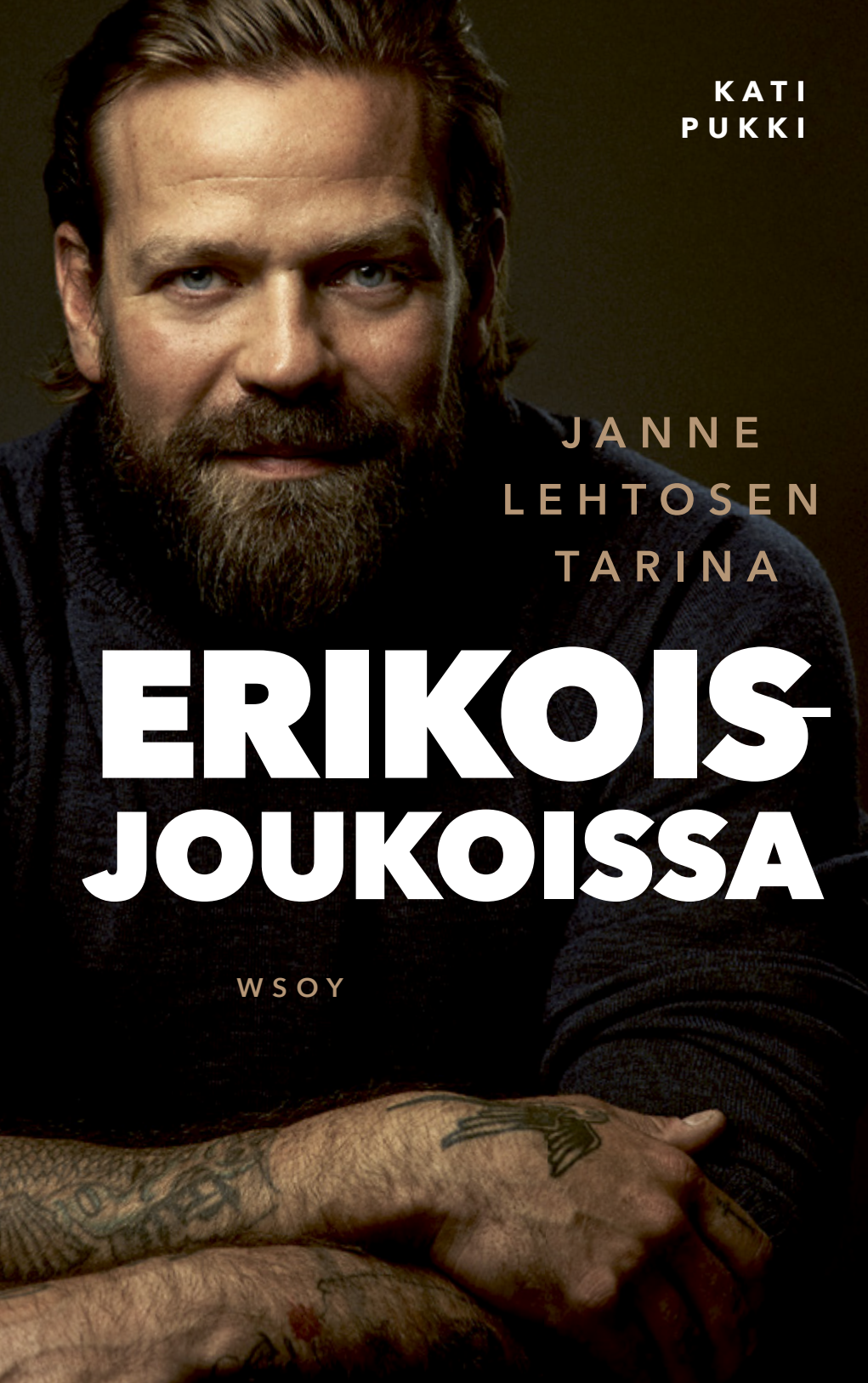

A close-up portrait of a man with a full, dark beard and mustache, and light-colored eyes. He is wearing a dark blue or grey sweater. His arms are crossed in front of him, and several tattoos are visible on his forearms, including a large one on the left forearm that appears to say 'TO THE'. The background is dark and out of focus.

KATI
PUKKI

JANNE
LEHTOSEN
TARINA

ERIKOIS JOUKOISSA

WSOY

A dramatic scene of an oil tanker ship engulfed in intense orange and yellow flames. A massive, billowing cloud of thick black smoke rises from the ship, filling the upper two-thirds of the frame. The ship is white with a red hull, and its upper decks are visible, partially obscured by the fire and smoke. The ship is situated on a dark, choppy sea under a heavy, overcast sky. The overall atmosphere is one of a major industrial disaster.

ERIKOISJOUKOISSA
JANNE LEHTOSEN TARINA

KATI PUKKI

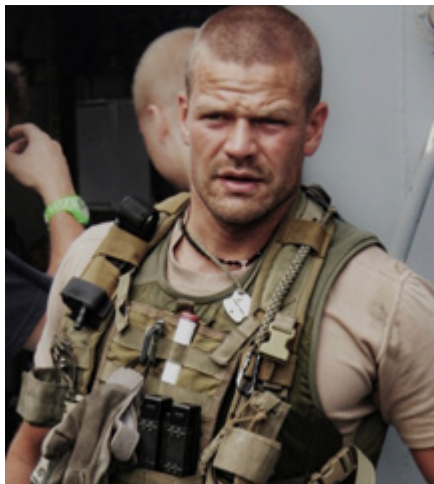
ERIKOIS JOUKOISSA

JANNE LEHTOSEN TARINA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Atalanta-
operaatiossa
Somaliassa
vuonna 2011.

Ensimmäinen painos

wsoy:n kirjallisuussäätiö ja Suomen tietokirjailijat ry
ovat tukeneet tämän kirjan kirjoittamista.

© Kati Pukki, Janne Lehtonen ja wsoy 2025

ISBN 978-951-0-51023-0

Kuvat Janne Lehtosen kotialbumi.

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Menimme Mimmun kanssa
kuusitoistavuotiaina kihloihin
salaan vanhemmiltamme.

Tyttäremme Viivi syntyi
vuoden 2004 syksyllä. En voinut
kuin toivoa, että hän pystyisi joskus
ymmärtämään, miksi olin valinnut
niin riskialttiin ammatin.

Häitämme juhlittiin
uudenvuoden aattona
vuonna 2006.

Valto syntyi vuonna
2011. Jouduin olemaan
poikani ensimmäisenä
vuotena enemmän
reissussa kuin kotona.

Erikoistoimintaosaston kanssa Afganistanissa vuonna 2009.

Matkalla boarding-tehtävälle Somaliassa.

Vapautettu eteläkorealainen kalastaja-alus ja sen kenialainen miehistö vuonna 2011.

Viimeistä kertaa tarkka-ampujana Somaliassa vuonna 2013.

Viimeisessä
erikoisjoukkojen
harjoituksessani
Portugalissa
vuonna 2014.

Kollegani kanssa henkilösuojaustehtävällä suojaamassa Suomen
Afganistanin-suurlähettilästä Anne Meskasta Kabulissa 2016.

SISÄLLYS

POHJOIS-AFGANISTAN Kesä 2009 11

1. LUKU Tarkkisluokan poika 13

2. LUKU Pysäyttävä puhelu 37

3. LUKU Vasensilmäinen tarkka-ampuja 48

4. LUKU Hell Weeks 62

5. LUKU Kärsimysten tie 81

6. LUKU Motivaatiomonttu 95

7. LUKU Aikuinen mies Nasu-puvussa 115

8. LUKU Ranskalaiset huppupäät 126

9. LUKU Tulikaste 137

10. LUKU Taas pääsykokeeseen 160

11. LUKU This is Africa 168

12. LUKU Vihdoin ja viimein Afganistanissa 193

13. LUKU Death letter 224

14. LUKU	Käsittämätön käsky	248
15. LUKU	Tienvarsipommi	274
16. LUKU	Hukkumiskokemus	283
17. LUKU	Merirosvojahti	304
18. LUKU	Venäläinen vakooja	335
19. LUKU	Pienkirurgisia toimenpiteitä	353
20. LUKU	Jumalan hylkäämä paikka	369
21. LUKU	Päättymätön sota	382
22. LUKU	Ruoankäryä ja hätääntyneitä naisia	396
23. LUKU	PTSD-oireita	405
24. LUKU	Eheyttävä operaatio	422
JANNEN LOPPUSANAT		433
KIRJOITTAJALTA		440
LÄHTEET		441

POHJOIS-AFGANISTAN

Kesä 2009

Istun auton ratissa ja tuijotan tuulilasin läpi pimeyteen. Afganistanin yö on pikimusta, ja ajamme ilman näkyviä valoja, pelkkää infrapunavaloa käyttäen. Näen silti ulos, sillä kypärään kiinnitetty valonvahvistinputki muuttaa ihmissilmälle näkymättömän valon näkyväksi. Pimeys on puolellamme. Olemme ensimmäistä kertaa yöpartiossa West of Messin alueella, Mazar-e Šarifin länsipuolella. Alue on talebanien suosiossa. He liikkuvat näillä teillä öisin moottoripyörillä, valmistelevat iskuja ja kaivavat tienvarsipommeja maahan. Yö on kuitenkin sujunut rauhallisesti, ja olemme jo matkalla takaisin leiriin.

Pimeyden keskeltä auton eteen hyppää mies AK-47-rynnäkkökivääri käsissään. Painan jarrun pohjaan. Mies seisoo metrin päässä konepellistä, huutaa täyttä kurkkua dariksi ja sohii aseella tuulilasiamme kohti. Tilanne on todella kuumottava. Jos mies päättää tyhjentää lippaallisen päin tuulilasia, meille käy huonosti. G-Mersun lasi on panssaroitu, mutta se ei kestä kahta kuulaa samaan kohtaan, kolmenkymmenen luodin tulituksesta puhumattakaan. Myös auton molemmille sivuille ilmestyvät aseistetut miehet. Meidät on saarattu.

Pulssini hakkaa, ja kehoni käy kierroksilla. Käyn mielessäni läpi vaihtoehtoja, samalla kun mies auton edessä jatkaa mesoamistaan. Jotain on keksittävä ja nopeasti. En aio jäädä odottamaan, että meidät joko ammutaan tai otetaan vangeiksi.

Ryhmänjohtajamme Harri istuu vieressäni. Hän on ensimmäistä kertaa elämässään sotatoimialueella. Sanon hänelle, että meillä ei ole muuta vaihtoehtoa kuin rynnätä ulos autosta ja ampua mahdollisimman nopeasti kaikkea, mikä liikkuu. Meitä on kaksi autollista, kuusi sotilasta ja tulkki. Jos säntäämme ulos yhtä aikaa ja avaamme tulen mahdollisimman nopeasti, meillä on mahdollisuus selvitä. On parempi edes yrittää kuin joutua itse lahdatuksi.

Rynnäkkökivääreistä ei ole hyötyä. Ne lepäävät niin näkyvällä paikalla vieressämme, että miehet huomaavat heti, jos yritämme tarttua niihin. Sen sijaan kaivan pistoolin varovasti esiin ja tarkistan vaivihkaa, että patruuna on patruunapesässä. Valmistaudun ryntäämään ulos ja ampumaan henkeni edestä.

1. LUKU

Tarkkisluokan poika

Helvetti, että adrenaliini virtasi taas. Kääntelin itse viilattua yleisavainta auton lukossa ja vilkuilin samalla ympärilleni. En halunnut, että kukaan pääsisi yllättämään meidät. Vaikka tilanne oli jännittävä, pysyin rauhallisena enkä alkanut hosua. Olin aina ollut hyvä siinä, että pystyin pitämään pääni kylmänä. Oikeastaan rakastin jännityksen tunnetta ja heräsin eloon stressaavissa tilanteissa. Nousuhumala kohisi päässä, ja tammikuun pakkanen kiristi poskia.

Se oli perinteinen viikonloppuilta Hakunilan lähiössä Vantaalla talvella 1998. Olin liikenteessä kaverini Naskin kanssa, ja hän oli vielä enemmän sekaisin kuin minä. Naski puuhaili oman tiirikkansa kanssa apukuljettajan oven kimpussa yrittäen saada sen aukeamaan samaan tapaan kuin minäkin. Auton varastaminen oli meidän kaveriporukallemme normaalia viikonlopun viihdettä. Keksimme jatkuvasti uusia juttuja, jotka olivat toinen toistaan hölmömpiä. Joukossa tyhmyys tiivistyi.

Skannasimme parkkipaikalla aina aluksi tarjonnan läpi. Uudemmat ja hienommat autot jätimme suosiolla rauhaan. Vanhat Hondat ja Mazdat olivat parhaita kohteita, sillä ne oli helppo saada auki kotitekoisella, rakotulkista viilatulla tiirikalla. Yleensä ajelimme yön ympäriinsä ja palautimme auton aamunkoitteessa tankki tyhjänä samaan paikkaan, josta olimme sen vieneet.

Vihdoin lukko napsahti auki. Hyppäsimme sisään autoon, ja samalla jännitys kasvoi. Mitä jos -ajatukset pyörivät päässäni, kun

pyörittelin avainta virtalukossa ja yritin saada auton käynnistymään. Mitä jos paikalle sattuisi poliisi? Tai vielä pahempaa, auton omistaja. Poliisin pitäisi kuitenkin toimia tilanteessa lain puitteissa ja tehdä järkevä kiinniotto, mutta jos auton omistaja pääsisi yllättämään tai joku sivullinen huomaisi autovarkauden, mitä tahansa voisi tapahtua. Siinä saattaisi tulla turpaan pahemman kerran. Auton ulkopuolella oli vielä helppo päästä karkuun, mutta jos joku pääsisi yllättämään meidät sisällä ollessamme, ainoa mahdollisuutemme olisi puolustautua ja tapella itsemme pakoon.

Kun auto käynnistyi, jännitys purkaantui ja aloimme Naskin kanssa nauraa. Oli aina helpottavaa, kun saimme romun käyntiin, vedimme vaihteen silmään ja kaasutimme pois paikalta. Hakunilasta kannatti lähteä saman tien pois, sillä se paikka, jos jokin, kuhisi viikonloppuiltana poliiseja. Onneksi muut kaltaisemme pikkukriminaalit pitivät kytät kiireisinä sinä yönä.

Ajelimme Naskin kanssa useamman tunnin ympäriinsä ja kävimme siellä täällä moikkaamassa kavereita. Kuulimme, että yhdellä Piialla oli Sipoossa kotibileet, joten suuntasimme sinne. Bileissä oli muitakin kavereita, ja meno oli aika villiä. Piian isän viinakaappi oli jo ehditty käydä läpi, ja tavoitteeksi oli selvästi otettu sen tyhjentäminen. Kämpä oli todella pahassa kunnossa, eikä se ollut mikään ihme, kun meidän apinalaumamme oli paikalla.

Bileissä oli myös naapuriluokan Mimmu, koko koulun kauden ja fiksuin tyttö. Kuten aina, hän näytti hyvältä, viimeisen päälle huolitellulta ja meikatulta. Periaatteessa olimme samaa isoa kaveriporukkaa, mutta en ollut jutellut Mimmun kanssa juuri koskaan. Viimeisen vuoden ajan olin tyytynyt ihailemaan häntä salaa ja vain villeimmissä kuvitelmissani olin toivonut, että pääsisin lähempiin tekemisiin hänen kanssaan. En ollut kuitenkaan saanut tehtyä aloitetta. Mimmu oli kympin oppilas, jolla oli edes-

sään loistava tulevaisuus. Minä taas olin tarkkailuluokan pikkukriminaali, täysin menetetty tapaus.

Paria viikkoa aiemmin tilanne oli kuitenkin muuttunut. Olin ollut viettämässä uudenvuoden aattoa Helsingissä Mantaan pat-saalla, kun Mimmu oli yhtäkkiä ilmestynyt eteeni kauheassa humalassa. Olimme tuijottaneet siinä toisiamme hetken, enkä ollut osannut sanoa oikein mitään. Kai minulla oli kestänyt hetken ymmärtää, että tyttö, josta olin nähnyt märkiä päiväunia jo pitkään, todella seisoj siinä edessäni. Isoveljeni Joni oli tullut siihen ja keskeyttänyt kiusallisen tuijotusleikkimme. Hän oli pyytänyt tupakkaa ja alkanut sitten nuolemaan vieressä tyttöystävänsä kanssa. Mimmu oli katsellut heitä hetken ja ehdottanut minulle, että pitäisikö meidänkin kokeilla. Vaikka olin humalassa ja hämil-läni, tajusin sentään käyttää tilaisuuden hyväkseni. Olimme alkaneeet suudella, ja hitto että se oli tuntunut hyvältä. Olin silloin päättänyt, etten enää koskaan päästäisi Mimmua käsistäni. Tuon illan jälkeen olin kuitenkin nähnyt häntä vain koulussa. Siellä Mimmu oli vältellyt katsettani ja tehnyt käytöksellään selväksi, että se, mitä uutenavuotena oli tapahtunut, ei ollut merkinnyt hänelle mitään. Ja minä hölmö olin luullut, että välillämme oli oikeasti jotain.

Nyt Mimmu oli kuitenkin samoissa kotibileissä, joten päätin rohkaistua ja kysyä häneltä, mitä välillämme oli. Nousuhumalaisen itsetuntoni ja onnistuneen autovarkauden aiheuttaman adrenaliiniryöpyn turvin vedin hänet keittiön puolelle ja sanoin, että tykkäsin siitä, mitä uutenavuotena tapahtui. »Pitäisikö meidän jatkaa siitä mihin jäimme?» kysyin toiveikkaana.

Mimmu kuitenkin torjui tarjoukseni, ja petyin todella pahasti. Mitä helvettiä olin taas kuvitellut? Ei hän ollut missään vaiheessa minua oikeasti halunnut, se oli vain jotain kännistä sekoilua. Tur-rutin pettymykseni juomalla lisää, ja myöhemmin illalla hyppä-

simme taas Naskin kanssa auton rattiin. Tällä kertaa auto ei tosin palautunut samaan ruutuun, mistä olimme sen vieneet, eikä yhtä siistinä. Se oli aivan eri puolella parkkipaikkaa ja poikittain kahdessa ruudussa. Mietin, mitäköhän auton omistaja mahtaisi aamulla miettiä, mutta en jaksanut välittää.

Kotona en saanut unta. Kävin yhä kierroksilla jännityksestä, jonka auton varastaminen ja kiinnijäämisen pelko olivat saaneet aikaan. Lisäksi mieltäni painoivat Mimmun sanat. Päätin lopulta, että vitut hänestä. Olimme aivan liian erilaisia. Meillä oli erilaiset kiinnostuksen kohteet ja erilainen tulevaisuus edessämme. Päätin unohtaa koko Mimmun.

*

Hakunilan lähiö Itä-Vantaalla oli ollut minun ja kavereideni temmelyskenttä pikkupojista saakka. Kaveriporukkamme oli iso, ja siihen kuului kaikenikäisiä ja -taustaisia lapsia. Kerrostaloissa lähellä omaa kotiani asui paljon somalitaustaisia perheitä, ja kutsuimme aluetta Mogadishuksi. Slummiksi puolestaan kutsuimme taloja, joihin oli sijoitettu päihdeongelmaisia. Kaikki ryhmät sekoittuivat ostarilla, joka oli Hakunilan keskuspaikka. Siellä itsekin hengailin paljon.

1980- ja 1990-lukujen taitteessa Hakunilassa sattui ja tapahtui koko ajan, ja se oli jännittävä paikka asua. Jo ala-asteella pyörin kavereiden kanssa ulkona ja nuorisotalolla kaikki päivät aina iltaan asti. Vantaan lähiö kasvatti meistä aktiivisia nuoria, jotka keksivät koko ajan uusia metkuja. Jännityksen hakeminen alkoi pienistä jutuista ja hauskoista kepposista, kuten koiranpaskan sujauttamisesta jonkun kusipäisen naapurin postiluukusta tai katulamppujen pimeäksi potkimisesta. Lopulta yksittäiset lamput eivät enää riittäneet meille. Lähellä ostaria Mogadishun ja

slummin välissä kulki silta, jonka toisessa päässä oli sähkökeskus, joka ohjasi sillan sekä osittain myös ostarin valoja. Avasimme sen ja onnistuimme sammuttamaan katuvalot koko sillan pituudelta sekä ostarin edestä. Se oli pienenä poikana äärimmäinen onnistuminen, josta tuli hyvä mieli pitkäksi aikaa.

Kolme vuotta vanhempi veljeni Joni kuului kavereineen samaan isoon porukkaamme, joka vaelsi pitkin Hakunilan katuja. Hänellä oli paljon kavereita ja rämäpään maine, ja minut tunnettiin ensisijaisesti hänen veljenään. Joni oli suurin esikuvani, ja halusin matkia häntä kaikessa. Myötäilin hänen mielipiteitään ja pyrin viimeiseen asti välttämään konflikteja hänen kanssaan. Siitä huolimatta tappelimme tämän tästä. Siinä missä minä olin rauhallinen ja hiljainen enkä halunnut aiheuttaa ongelmia, Joni tuntui suorastaan janoavan riitoja. Ajoittain hän oli ärsyttävän tyyppi, jonka tiesin. Hänellä oli erikoistaito saada minut kiihtymään nollasta sataan alle sekunnissa, mutta riidoistamme huolimatta Joni piti aina puoliani.

Leikimme usein Jonin ja muiden kavereidemme kanssa sotaa, mutta veimme taistelut astetta normaaleja sotaleikkejä pidemmälle: leluaseiden sijasta ammuimme toisiamme ilmakivääreillä ja ilmapistooleilla. Jumalauta se sattui, mutta ainakaan ei ollut epäselvää, kehen oli osunut. Se, joka sai osuman, jäi ihan omasta tahdostaan nuolemaan haavojaan ennen seuraavaa mittelöä. Lähtökohtaisesti olimme sopineet, että päähän ei saanut ampua, mutta ei siinä taistelun tuoksinassa aina ehtinyt miettiä tai tähtäillä. Kerran kun istuin osuman jälkeen maassa ja keräilin itseäni, Joni tuli varmistamaan, että oli taatusti osunut. Hän työnsi aseensa piipun jalkaani kiinni ja ampui kosketuslaukauksen. Pyörin maassa ja huusin tuskissani, lutkun luoti jalassani.

Olin pikkupoikana kuulemma änkyttänyt pahasti. Se oli alkanut ihan yllättäen, vaikka olin aiemmin puhunut sujuvasti. Änky-

tys oli pahentunut ja pahentunut, kunnes lopulta edes vanhempani eivät olleet meinanneet saada puheestani selvää. Sen jälkeen olin lopettanut puhumisen kokonaan. Vanhempani olivat säikähtäneet, ja äiti oli alkanut käyttää minua säännöllisesti puheterapiassa. Sen myötä puhekykyni oli onneksi palannut ja olin päässyt eroon änkytyksestä. Minusta ei kuitenkaan koskaan tullut Jonin kaltaista kovaäänistä suupalttia, vaan harkitsin jo lapsena tarkkaan, milloin avasin suuni.

Olen myöhemmin puhunut lapsuuteni puhumattomuusjaksosta useammalle psykologille, joiden vastaanotolla olen työni vuoksi käynyt. He ovat kaikki epäilleet, että puhumattomuuden taustalla on todennäköisesti ollut trauma. Olen voinut kokea varhaislapsuudessani jotakin sellaista, mikä on laukaissut änkytyksen. En itse muista, mitä se voisi olla, enkä ole varma, haluanko edes muistaa. On hyvin mahdollista, että olen lapsena nähnyt jotakin, mikä on vaikuttanut minuun alitajuisesti. Hakunilassa tapahtui rajuja juttuja, ja kaduilla näki kaikenlaista, mikä ei aina ollut lapsen silmille sopivaa.

Erään tapauksen muistan elävästi. Olin silloin toisella luokalla. Pyörimme kavereideni kanssa tuttuun tapaan ulkona, kun kuulumme, että joku oli hypännyt ikkunasta viereisellä Mogadishun alueella. Juoksimme tietenkin heti katsomaan, mitä oli tapahtunut, ja ehdimme laumamme kanssa paikalle ennen ambulanssia ja paloautoa. Seisoimme ringissä katuun iskeytyneen ruumiin ympärillä ja ihmettelimme sitä huuli pyöreänä. Mies oli selvästi hypännyt korkealta eikä näyttänyt enää ihmiseltä. Hänen päänsä oli haljennut ja levinnyt katuun.

Tökimme kepeillä asfaltille valuneita aivoja, kunnes muuttaman minuutin päästä paikalle saapui ensin ambulanssi ja pian sen jälkeen paloauto. Muistan yhä, kuinka ystävällisesti ja rauhallisesti palomiehet ohjasivat meidät pois tilanteesta ja jutteli-

vat kanssamme siitä, mitä olimme nähneet. Jonkinlainen arvostus ja kunnioitus palomiehiä sekä heidän työtään kohtaan syntyi jo silloin.

*

Kasvoin duunariperheessä, jossa tehtiin paljon töitä. Äiti oli sairaanhoitaja ja isä painoi tarroja kirjapainossa alan kulta-aikaan. Hän teki pitkää päivää ja matkusti ympäri maailmaa painamassa mitä erikoisimpia tarroja, joita hän toi usein kotiinkin. Töitä riitti, ja niitä sai paiskia niin paljon kuin jaksoi. Opin jo tuolloin isältäni mallin, että mitä ahkerammin töitä tekee, sitä enemmän saa rahaa.

Vanhemmillani oli kestämistä kahdessa hulivilipojassa. Kotona meillä oli kova kuri ja tiukka kasvatus, johon kuului myös ruumiillinen kuritus silloin, kun olimme hölmöilleet oikein kunnolla. Yleensä isä antoi meidän itse valita, halusimmeko risusta vai vyöstä. Se oli hänen tapansa pitää meidät nuhteessa – ja se toimi. Isän selkäsauna oli ainoita asioita, joita Jonin kanssa edes vähän pelkäsimme.

Joni oli tosiaan mestari ärsyttämään minua, ja hän osasi tehdä sen niin, että vaikutin yleensä vanhempien silmissä syylliseltä. Kerran räjähdin täysin, kun Joni vain jatkoi nälvimistään eikä lukuisista kehotuksistani huolimatta lopettanut. Potkaisin häntä kaikin voimin rintaan, ja hän lensi portaikkoon ja pyöri portaat alas alakertaan asti. Tilanne näytti pahalta ja sai minut pelästymään toden teolla. Hetken ajan mietin kauhuissani, mitä olin mennyt tekemään. Mitään vakavaa ei onneksi sattunut, mutta jälkeen kerran sain valita risun ja vyön väliltä.

Kesäisin vietimme perheen kanssa yhdessä aikaa merellä. Vanhemmillani oli moottorivene, ja opin jo pienenä rakastamaan merta ja vesillä oloa. Monena lapsuuteni kesänä telttailimme pit-

kiä aikoja Vuosaaren edustalla sijaitsevalla Krokholmenin saarella. Saarielämä toi taukoa Hakunilassa hölmöilyyn, mutta ei estänyt minua ja veljeäni keksimästä jäyniä. Meillä oli vakituinen telttapaikka saaren leirintäalueella, missä kaikilla oli isot perheteltat ja niiden ympärille rakennetut terassit. Naapuriteltassamme asui pariskunta, joka ei lainkaan tykännyt lapsista – tai ainakaan meistä. Minua ja Jonia ärsytti, että naapurin setä möykkäsi meille jatkuvasti ja kanteli tekemisistämme vanhemmillemme. Kerran sitten saimme kunnon älynväläyksen ja päätimme mennä tekemään tarpeemme pariskunnan teltan eteen. Hihittelylle ei meinannut tulla loppua, kun kävimme vuorotellen vääntämässä terassille tortut tervehdykseksi. Palasimme omaan telttamme kuin mitään ei olisi tapahtunut, mutta kuinka ollakaan, pian naapurin mies paukkasi paikalle ja meni juttelemaan vanhempiemme kanssa. Hetken keskusteltuaan äiti ja isä tulivat kysymään, mitä hittoa olimme menneet tekemään. Sanoimme saman tien, ettemme varmasti ole paskantaneet naapurin terassille. Kaikki menivät hiljaisiksi, ja sillä sekunnilla tajusimme Jonin kanssa paljastaneemme itse itsemme.

*

Vuonna 1992, kun olin kolmannella luokalla, muutimme Hakunilasta muutaman kilometrin päähän Itä-Hakkilan pientalo-alueelle, minne vanhempani rakensivat omakotitaloa isovanhm-pieni naapuritontille. Jouduin vaihtamaan koulua ja ajauduin pois tuttujen kavereideni luota. Alku uudessa koulussa ei ollut helppo, sillä muutamaa vuotta vanhemmat kiusaajat ottivat minut välittömästi silmätikukseen. Olin perusluonteeltani hiljainen ja rauhallinen ja saatoin ulospäin vaikuttaa jopa ujolta. Minussa oli kuitenkin myös aggressiivinen puoli, enkä epäröinyt puolustaa itseäni. Pää-

»KIRJOITIN PERHEELLENI KIRJEEN, SILLÄ EN TIENNYT, PALAANKO ELÄVÄNÄ KOTIIN.»

JANNE LEHTOSEN elämä oli jo varhain saada hyvin toisenlaisen suunnan. Vantaan Hakunilassa kasvanut nuorukainen jengiytyi teini-iässä, ja kaveriporukan vapaa-ajan täyttivät päihteet ja autovarkaudet. Ennen kuin tilanne karkasi lopullisesti käsistä Janne löysi kuitenkin rakkauden ja onnistui kääntämään elämänsä suunnan. Puolustusvoimissa hän lunasti periksi antamattomuutensa ansiosta nopeasti paikkansa ja päätyi sukeltajakoulun kautta Erikoistoimintaosastoon. Ura ammattisotilaana vei hänet muun muassa merirosvojahtiin Somaliaan, terroristien ja tienvarsipommien keskelle Afganistaniin sekä liikkuvan heroiniijalostamon ja merenpohjaan vajonneen aarteen jäljille. Myöhemmin urallaan Janne hautasi käsittlemättömät tunteensa valtavan työtaakan alle, ja sen puristuksissa jopa kovaksi keitetty ammattisotilas putosi polvilleen.

KATI PUKKI on vapaa toimittaja ja kirjailija. Hänen edellinen kirjansa *Vankina Thaimaassa* oli vuoden 2024 kuunnelluin äänikirja ja myydyin tietokirja.

www.wsoy.fi

9 789510 510230

99.1

ISBN 978-951-0-51023-0